Sygn. akt: KIO 678/16

WYROK
z dnia 12 maja 2016 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Ryszard Tetzlaff

Protokolant: Aneta Górniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **11 maja 2016 r. w Warszawie** odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu **29 kwietnia 2016 r.** przez wykonawców **Dedeco Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością "Szczecin" spółka komandytowa, ul. Wyspiańskiego 39/2, 70-497 Szczecin** w postępowaniu prowadzonym przez **Miasto Gorzów Wielkopolski, ul. Sikorskiego 3-4, 66-400 Gorzów Wielkopolski**

przy udziale wykonawcy **J.G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska, ul. Maciejewskiego 7, 61-606 Poznań** zgłaszającego swoje przystąpienie do postępowania odwoławczego po stronie zamawiającego

orzeka:

1. oddala odwołanie

2. kosztami postępowania obciąża **Dedeco Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością "Szczecin" spółka komandytowa, ul. Wyspiańskiego 39/2, 70-497 Szczecin** i:

2.1. zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę **15 000 zł 00 gr** (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez wykonawcę **Dedeco Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością "Szczecin" spółka**

komandytowa, ul. Wyspiańskiego 39/2, 70-497 Szczecin tytułem wpisu od odwołania.

2.2. zasądza od wykonawcy **Dedeco Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością "Szczecin" spółka komandytowa, ul. Wyspiańskiego 39/2, 70-497 Szczecin** na rzecz **Miasto Gorzów Wielkopolski, ul. Sikorskiego 3-4, 66-400 Gorzów Wielkopolski** kwotę **3 600 zł 00 gr** (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika.

Stosownie do art. 198a i 198b ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 22 grudnia 2015 r. poz. 2164) na niniejszy wyrok - w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego **w Gorzowie Wielkopolskim.**

Przewodniczący:

……

Sygn. akt: KIO 678/16

Uzasadnienie

Postępowanie o udzielenie zamówienia w formie konkursu o wartości powyżej kwot określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 Pzp pn: *„Konkurs architektoniczno - urbanistyczny na koncepcję przebudowy wraz z rozbudową budynków urzędu miasta i historycznego ratusza miejskiego Gorzowa Wielkopolskiego oraz zmiany*

zagospodarowania w obrębie ich otoczenia urbanistycznego", zostało wszczęte ogłoszeniem w Dzienniku Urzędowym Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich za numerem 2015/S 186 - 337471 z 25.09.2015 r., przez Miasto Gorzów Wielkopolski, ul. Sikorskiego 3-4, 66-400 Gorzów Wielkopolski zwane dalej: *„Zamawiającym".*

W dniu 19.04.2016 r. (e-mailem) Zamawiający poinformował o wynikach konkursu i przyznaniu I nagrody za zajecie I miejsca pracy: J.G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska, ul. Maciejewskiego 7, 61-606 Poznań zwany dalej: *„J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska"* albo *„Przystępującym".* Z kolei II miejsce zajęła praca: Dedeco Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością "Szczecin" spółka komandytowa, ul. Wyspiańskiego 39/2, 70-497 Szczecin zwana dalej: *„Dedeco Sp. z o. o. "Szczecin" sp. k."* albo *„Odwołującym".*

W dniu 29.04.2016 r. (wpływ bezpośredni do Prezesa KIO) wpłynęło odwołanie Dedeco Sp. z o. o. "Szczecin" sp. k. Kopia odwołania Zamawiający otrzymał w dniu 28.04.2016 r. (e-mailem). Odwołujący zarzucił Zamawiającemu naruszenie:
- art. 122 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 22 grudnia 2015 r. poz. 2164) zwanej dalej: *„Pzp",* poprzez uznanie za najlepszą pracy konkursowej złożonej przez J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska;
- art. 122 ust. 1 Pzp w zw. z art. 7 ust. 1 Pzp w związku z postanowieniami Regulaminu konkursu określonymi w rozdziale VII ust. 1 pkt 1.2a), poprzez zaniechanie wykluczenia z oceny pracy konkursowej uznanej za najlepszą, złożonej przez J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska, która nie spełniała wymogów formalnych;
- art. 116 ust 2 pkt. 9 Pzp w związku z naruszeniem regulaminu konkursu przez uznanie za najlepszą pracy nie spełniającej, zakresu rzeczowego i formy opracowania oraz sposobu prezentacji pracy konkursowej. Wskazując na powyższe wnosił o nakazanie Zamawiającemu:
1) unieważnienia czynności uznania za najlepszą i przyznania I nagrody pracy konkursowej

J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska;
2) ponownego badania i oceny prac konkursowych, czego konsekwencją powinno być wykluczenie z oceny pracy złożonej przez J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska;
3) uznanie za najlepszą pracy konkursowej złożonej przez Odwołującego. ponadto wnosił o:
4) przeprowadzenie dowodów z dokumentów wymienionych w uzasadnieniu odwołania, jak również dokumentów, które zostaną przedłożone na rozprawie;
oraz:
5) zasądzenie kosztów postępowania wedle spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie przed Krajową Izbą Odwoławczą.

Zamawiający ogłosił wyniki konkursu wskazując, że 1 miejsce za najlepszą uznana została praca nr 06 Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska. Z kolei praca Odwołującego się - praca nr 07 - uznana została jako 2 najlepsza (2-gie miejsce, 2-ga nagroda).

W pierwszej kolejności Odwołujący wskazał, że praca uznana za najlepszą narusza następujące warunki określone przez Zamawiającego w regulaminie konkursu:
1) Zgodnie z Cz. V regulaminu konkursu wymagana zawartość prac konkursowych obejmuje - pkt. 2 lit. e) - perspektywy i wizualizacje niezbędne do przedstawienia walorów i idei kompozycyjnej koncepcji, w tym widoki obowiązkowe:
- 3 perspektywy z wys. ok. 200 m
- 4 widoki z poziomu pieszego, w tym z ulicy Sikorskiego w kierunku wschodnim, z ulicy Sikorskiego w kierunku zachodnim, z ulicy Herberta w kierunku północnym oraz jeden z innej perspektywy ilustrujący ideę pracy konkursowej;
- 2 widoki wnętrza obiektu ilustrujące ideę pracy konkursowej.

Praca Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska nie zawiera 1 perspektywy z wys. ok. 200 m, 1 widoku z poziomu pieszego z ulicy Herberta w kierunku północnym, 1 widoku wnętrza ilustrującego ideę pracy konkursowej.
2) Zgodnie z Cz. V pkt. 5.1 regulaminu konkursu okładka pracy konkursowej może zawierać wyłącznie tytuł konkursu. Praca Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska oprócz stawianych wymogów zawiera wizualizację budynku.
3) Zgodnie z Cz. II regulaminu konkursu podstawą ogłoszenia konkursu i jego przeprowadzenia są m.in. przepisy i normy z zakresu zagospodarowania przestrzennego

i budownictwa dotyczące przedmiotu prac konkursowych.

W pracy Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska projekt składa się z trzech budynków w tym dwa istniejące do remontu oraz jeden nowy który łączy dwa istniejące. W nowym budynku nie przewidziano klatek ewakuacyjnych schodowych, a cała ewakuacja przewidziana jest przez istniejące klatki schodowe w pozostałych

dwóch budynkach przewidzianych do remontu. Takie rozwiązanie jest niezgodne z ww. przepisami pożarowymi i w znacznym stopniu może wpłynąć na zmiany w projekcie. Przyjęte rozwiązanie stanowi ewidentne naruszenie Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zgodnie z - § 242. 1. Szerokość poziomych dróg ewakuacyjnych należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać jednocześnie na danej kondygnacji budynku, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz nie mniej niż 1,4 m. W projektowanym budynku będzie przebywać ok. 530 pracowników, 200 osób na sali sesyjnej, oraz do 300 interesantów. Razem około 1000 osób. Drogi ewakuacyjne powinny być o szerokości 6 m. - do takich dróg zaliczone są klatki, czyli wąskie gardła. Klatki, które teoretycznie mogłyby służyć do ewakuacji mają w sumie szerokość ok. 4,5 m. Oznacza to, że nowa dobudowana część, nie jest wystarczająco zabezpieczona w razie pożaru - nie ma tam żadnej nowej klatki, a cała ewakuacja odbywa się starymi klatkami, z których część jest drewniana. Dodatkowo zgodnie z § 245 ww. rozporządzenia w budynkach średniowysokich (SW), zawierających strefę pożarową ZL I, ZL II, ZL III lub ZL V, należy stosować klatki schodowe obudowane i zamykane drzwiami oraz wyposażone w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub służące do usuwania dymu.

W pracy Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska żadna z klatek nie jest zabudowana, a dodatkowo w parterze przebiega przez różne hole bez wygrodzeń p.poż. Takie rozwiązania są niedopuszczalne, dlatego tym bardziej widać brak klatek w nowym budynku. Dodanie tych klatek wymaganych przepisami znacznie zmieni układ funkcjonalny nowego budynku.

4) W treści zał. nr 9 do regulaminu konkursu określony został obszar możliwej lokalizacji projektowanej zabudowy kubaturowej.

W pracy Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska obszar ten jest przekroczony, tzn. na planszy zagospodarowania terenu część budynków jest na działkach poza ww. obszarem. Budynki te stoją na działce na której nie mogą stać wg. warunków konkursowych, tj. programu funkcjonalnego, dodatkowo działki te nie należą do Zamawiającego.

5) Zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi w pytaniach i odpowiedziach do regulaminu konkursu a) pytanie 23: jaka jest orientacyjna powierzchnia sali sesyjnej ? Zamawiający udzielił odpowiedzi: Aktualnie sala ma powierzchnię ok 350 m2. Docelowo, należy zaprojektować salę na min. 200 miejsc w układzie teatralnym z możliwością podziału na 3 mniejsze.

W pracy Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska ilość miejsc w sali sesyjnej określić można wyłącznie za pomocą ilości narysowanych krzesełek, których jest 186, tj. poniżej minimum określonego przez Zamawiającego.

6) Załączone przez Zamawiającego przekroje budynku istniejącego wskazują, że wysokość

pomieszczenia Sali Sesyjnej w miejscu zaproponowanym w pracy Wykonawcy J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska jest niezgodna z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Przekroczona została dopuszczalna przepisami wysokość 3 m. Powoduje to, że zaprojektowana Sala Sesyjna jest na tyle duża, że jeśli nie zmieści się w tym miejscu, konieczna będzie zmiana układu funkcjonalnego budynku, czyli istotna ingerencja, zmiana pracy konkursowej uznanej za najkorzystniejszą.

Dodatkowo wskazuję, że zgodnie z Cz. II.2 Regulaminu Konkursu uczestnicy nie spełniający warunków określonych przez Zamawiającego w Regulaminie podlegają wykluczeniu z udziału w konkursie. Zgodnie z Cz. V.7 Regulaminu Konkursu przekroczenie maksymalnej liczby lub zauważalna zmiana wymiarów plansz, a także przekroczenie maksymalnej liczby formatu stron tekstu opisu potraktowane zostanie jako naruszenie równego udziału i uczciwej konkurencji pomiędzy uczestnikami konkursu i niespełnienie

wymagań dotyczących formy i treści prac konkursowych kwalifikujące do odrzucenia pracy konkursowej. Dalej zgodnie z Cz. VII. 1 i 1.2 Regulaminu Konkursu Sąd Konkursowy rozstrzyga konkurs zgodnie z kryteriami oceny prac określonymi w Cz. VII.2, dokonując wyboru najlepszych prac. W szczególności Sąd Konkursowy analizuje prace pod względem zgodności z regulaminem konkursu i kwalifikuje prace do grupy „0" i dalszej oceny, lub do grupy „N" i wyklucza z oceny. Mając na uwadze, że praca uznana za najlepszą narusza w sposób ewidentny warunki określone przez Zamawiającego w regulaminie konkursu powinna zostać odrzucona i nie mogła zostać uznana za najlepszą.

Zamawiający w dniu 29.04.2016 r. wezwał (e-mailem) w trybie art. 185 ust.1 Pzp uczestników postępowania przetargowego do wzięcia udziału w postępowaniu odwoławczym.

W dniu 02.05.2016 r. (wpływ bezpośredni do Prezesa KIO) J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska zgłosił przystąpienie do postępowania odwoławczego po stronie Odwołującego. Kopia zgłoszenia została przekazana Zamawiającemu oraz Odwołującemu.

W dniu 10.05.2016 r. (e-mailem) J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska wniósł pismo procesowe. Kopia zgłoszenia została przekazana Zamawiającemu oraz Odwołującemu. Na wstępie wskazać należy, że praca Przystępującego uznana została za najlepszą pracę w konkursie architektoniczno-urbanistycznym. Sąd Konkursowy w składzie: Przewodniczący: architekt J.G. - SARP Warszawa, sędziowie:
- Prezydent Miasta Gorzowa Wlkp. - J.W.,
- architekt M.C. - SARP Poznań,
- architekt M.S. - Dyrektor Wydz. Urbanistyki i Architektury Urzędu Miasta Gorzowa Wlkp.,
- A.S. - Dyrektor Wydz. Inwestycji Urzędu Miasta Gorzowa Wlkp.,

- architekt D.J. - Urząd Miasta Gorzowa Wlkp., SARP Gorzów Wlkp.,
- architekt A.R. - sędzia referent - SARP Gorzów Wlkp.,
- architekt D.G. - sędzia referent - SARP Gorzów Wlkp.,

po przeanalizowaniu 67 anonimowych prac konkursowych nagrodził pracę Przystępującego wskazując (uzasadnienie dostępne na stronie internetowej Konkursu), że pierwsza nagroda przyznana została za:
- *„harmonijny przekonujący sposób wpisania obiektu w istniejącą tkankę miejską zarówno w skali urbanistycznej jak i architektonicznej;*
- *siłę wyrazu architektonicznego uzyskania dzięki intrygującemu kształtowaniu bryły budynku;*
- *bardzo dobry układ funkcjonalny polegający na właściwym powiązaniu starego budynku z nowoprojektowaną częścią;*
- *czytelność rozwiązań i doskonale ukształtowaną strefę obsługi klienta."*

Podkreślił, że w przeciwieństwie do innych nagrodzonych prac Sąd Konkursowy nie miał żadnych zastrzeżeń do zwycięskiej pracy. W stosunku do takiego rozstrzygnięcia Konkursu odwołanie wniósł zdobywca drugiej nagrody. W treści odwołania próżno jednak szukać merytorycznego uzasadnienia, dla którego praca konkursowa Odwołującego miałaby być lepsza przy uwzględnieniu regulaminowych kryteriów oceny prac. Odwołujący stara się uzyskać pierwsza nagrodę a w konsekwencji zaproponować Zamawiającemu realizację jego koncepcji wyłącznie w oparciu o rzekome uchybienia formalne Przystępującego i Zamawiającego. Ustosunkowując się do zarzutów odwołania Przystępujący wskazuje, że są one chybione, albowiem zarówno praca Przystępującego, jak i kwestionowane czynności Zamawiającego są prawidłowe i zgodne z regulaminem Konkursu, a także celem jego przeprowadzenia. Niezależnie od powyższego Przystępujący wskazuje, że wbrew twierdzeniom odwołania Odwołujący nie posiada interesu w wywiedzeniu odwołania, albowiem jego uwzględnienie nie doprowadziłoby do wyboru pracy Odwołującego jako najkorzystniejszej. Tym samym Odwołujący nie mógłby w wyniku niniejszego postępowania odwoławczego wygrać Konkursu a zatem nie ma interesu w jego przeprowadzeniu. Szczegółowe uzasadnienie tego argumentu Przystępujący przedstawi w dalszej części niniejszego pisma. Co więcej, niedopuszczalny w myśl art. 121 ust. 4 oraz art. 122 ust. 3 Pzp jest wniosek odwołania dotyczący ponownej oceny prac konkursowych, albowiem po dokonaniu odkodowania prac nie jest możliwe dokonywanie ich ponownej oceny. W pierwszej kolejności wskazał, że Przystępujący odrzuca wszelkie zarzuty jakoby

zwycięska praca konkursowa była obarczona jakimikolwiek uchybieniami formalnymi, w szczególności takimi, które uzasadniałyby zaniechanie merytorycznej oceny pracy i przyznanie nagrody. Ustosunkowując się zatem do poszczególnych zarzutów odwołania (i zachowując zaproponowaną numerację) Przystępujący wskazuje co następuje:

1) Odwołujący zarzucił pracy Przystępującego brak:
- jednej (z trzech wymaganych) perspektywy z wysokości ok. 200 metrów - zarzut ten nie jest oparty na prawdzie: na planszy nr 2 przedstawione są dwie wizualizacje w szerokim kontekście urbanistycznym, obejmujące swoim zakresem cały obszar opracowania, określony przez Zamawiającego jako obligatoryjny w skali urbanistycznej, pozwalające na wnikliwą weryfikację wszystkich zaproponowanych rozwiązań projektowych. Dodatkowo na planszy nr 8 (ujęcie w rzędzie środkowym po lewej stronie) umieścił wnętrza Przystępujący perspektywiczną wizualizację sposób przykrycia w bardziej sposób dziedzińca przedstawiającą szczegółowy nowej sali obsługi, projektowanej oraz jednocześnie widok elewacji wewnętrznej części urzędu, której szklana struktura ma za zadanie generować lustrzane odbicia istniejącej zabytkowej struktury, tworząc tym samym właściwy nastrój dziedzińca oraz iluzję przestrzeni. Powyższa ilustracja zawiera widok z kamery umieszczonej na wysokości 200 metrów. Dla zobrazowania tego efektu konieczne było jednak zastosowanie odpowiedniego zbliżenia "ZOOM" kamery, co nie zmienia faktu, iż ujęcie przez i w stanowi oczekiwaną Zamawiającego perspektywę połączeniu z wizualizacjami umieszczonymi na planszy nr 2 realizuje zapis regulaminowy dot. 3 ujęć perspektywicznych. W tym miejscu dodał, że powyższy wymóg w zakresie odległości kamery nie jest ostry, a rzeczywistym celem Zamawiającego było nie uzyskanie widoku z 200 metrów a uzyskanie określonej perspektywy koncepcji. Powyższe potwierdza nie tylko użycie nieostrego sformułowania „około", ale również fakt, że Zamawiający przyjmował za spełniające warunki tego wymogu perspektywy proponowane przez uczestników z wyraźnie różnych wysokości. Zauważyć należy, że zamieszczone przez Przystępującego na planszy nr 2 perspektywy wykonane zostały z kamery ustawionej dokładnie na wysokości 200 metrów. Poprzez ich porównanie z tymi zaproponowanymi przez Odwołującego na planszy 7, łatwo zauważyć, że te drugie zostały wykonane przez Odwołującego ze znacznie niższej wysokości niż dokonane przez Przystępującego.
- jednego widoku z poziomu pieszego z ul. Herberta w kierunku północnym - zarzut ten nie jest oparty na prawdzie: na planszy nr 8 (ujęcie dolne) umieszczony został widok z ul. Herberta w kierunku północnym w szerokiej perspektywie (obejmującym także widok w kierunku zachodnim), obrazujące połączenie projektowanej rozbudowy ze skrzydłem Ratusza przy ul. Obotryckiej. Podkreślił, że wymóg regulaminu nie zabraniał ograniczenia widoku wyłącznie do jednego kierunku a zatem tworzenia szerszych perspektyw. Co więcej, takie ukazanie widoku pozwala Zamawiającemu lepiej ocenić wpisanie projektowanych obiektów w przestrzeń,
- jednego (z dwóch wymaganych) widoku wnętrza (ilustrującego idee pracy konkursowej) - zarzut ten nie jest oparty na prawdzie; poza nie budzącą wątpliwości Odwołującego ilustracją

na planszy nr 3 (ujęcie dolne) zawierającą wizualizację wnętrza sali obsługi wykonaną z kamery usytuowanej w tylnej części sali obsługi, zwróconej w kierunku wejścia, praca Przystępującego zawiera inne jeszcze widoki na wnętrza. I tak na planszy nr 8: ujęcie górne - widok na strefę wejścia do projektowanej sali obsługi, pokazujący ideę transparentności urzędu oraz przenikania przestrzeni, który jednocześnie ilustruje wnętrze obiektu widzianego z perspektywy projektowanej przestrzeni publicznej, ujęcie w rzędzie środkowym po lewej stronie -zawierające wizualizację wnętrza dziedzińca. Podkreślił, że wymagania regulaminu Konkursu nie zastrzegały, że widoki wnętrz mają był wykonane z wewnątrz (tj. z kamery umieszczonej wewnątrz), jak również nie określały jaki ma być zakres widoku wnętrza. Co więcej, że sformułowania wymagania wynika, że intencją tego wymogu było przede wszystkim zilustrowanie „idei pracy konkursowej". Przedstawiony zestaw ujęć został skompilowany w taki sposób, aby możliwie najlepiej przedstawić założenia pracy

konkursowej, a tym samym umożliwić członkom Sądu Konkursowego dokonanie właściwej oceny merytorycznej. Nadmienić należy, iż regulamin Konkursu nie określał jednoznacznie lokalizacji kamer i ich ogniskowych do wyznaczonych ujęć, nie zastrzegał możliwości obrazowania dwóch aspektów projektowych w obrębie jednego ujęcia, oraz nie zastrzegał możliwości przedstawienia wnętrza obiektu w widoku z kamery ustawionej na zewnątrz. Ponadto zauważyć należy, iż przedstawione przez Przystępującego rysunki przekrojów i elewacji są wykonane w technice renderingu i dodatkowo uzupełniają wymagany zakres prezentacji graficznej. Podsumowując powyższą argumentację uznał zarzut pkt. 1 odwołania za bezzasadny.
2) Odwołujący zarzuca pracy Przystępującego, że - rzekomo wbrew wymogom Konkursu - okładka pracy zawiera poza tytułem Konkursu także wizualizację budynku. W tym miejscu wskazał, że zarzut powyższy wynika z niewłaściwego zrozumienia regulaminu Konkursu. Warunek regulaminu nie miał bowiem oczywiście na celu zakazu zamieszczania na okładce jakiegokolwiek elementu poza tytułem Konkursu, lecz zakaz zamieszczania takiego elementu, który miałby znaczenie dla zawartości merytorycznej pracy. Nie sposób pogodzić się z interpretacją proponowaną przez Odwołującego, która spowodowałaby, że kreska czy kropka postawiona na okładce spowodowałaby konieczność odrzucenia pracy. Sam Zamawiający wskazał w V. 7 regulaminu Konkursu, że *„przekroczenie maksymalnej liczby lub zauważalna zmiana wymiarów plansz, a także przekroczenie maksymalnej liczby lub formatu stron tekstu opisu potraktowane zostanie jako naruszenie równego udziału i uczciwej konkurencji pomiędzy uczestnikami konkursu i niespełnienie wymagań dotyczących formy i treści prac konkursowych kwalifikujące do odrzucenia pracy konkursowej."(podkreślenie* własne). Co za tym idzie jedynie umieszczenie na okładce elementu opisu bądź elementu części graficznej dodatkowe w stosunku do przedstawionych ograniczeń mogłoby spowodować negatywne skutki dla autora pracy. Dopuściłby się on

wówczas powiększenia powierzchni pracy, na której zawarłby merytoryczne elementy pracy. Tymczasem okładka części opisowej pracy Przystępującego zawiera dokładnie tę samą ilustrację, która znajduje się w części graficznej na planszy nr 8 (ujęcie górne). W związku z czym element ten nie stanowi dodatkowej wartości, mogącej mieć wpływ na merytoryczną ocenę pracy konkursowej, tym samym nie jest elementem naruszającym zasadę uczciwej konkurencji. Mając powyższe na uwadze zarzut Odwołującego należy uznać za bezpodstawny.
3) W zakresie niniejszego zarzutu Odwołujący zarzucił Przystępującemu, że jego praca jest niezgodna z przepisami i normami z zakresu zagospodarowana przestrzennego i budownictwa. Nie wchodząc w szczegóły poszczególnych zarzutów Odwołującego Przystępujący wskazuje, że wszystkie są bezpodstawne co do zasady. Konkurs nie miał bowiem służyć przedstawieniu przez uczestników gotowych rozwiązań projektowych a jedynie koncepcji architektoniczno-urbanistycznej. Odwołujący zdaje się nie dostrzegać, że cel takiej koncepcji (i Konkursu) nie wymaga opracowania szczegółowych rozwiązań projektowych spełniających wszystkie najdrobniejsze wymagania przepisów prawa powszechnego i miejscowego. Ten element projektowania bierze się bowiem pod uwagę na etapie szczegółowego opracowania pracy konkursowej w postaci wykonania projektu budowlanego i wykonawczego. Nawiązując do zarzutów szczegółowych Przystępujący wskazał, że już po wykonaniu wstępnej analizy udostępnionych przez Zamawiającego materiałów do projektowania Przystępujący był przekonany, iż na potrzeby wykonania projektu budowlanego konieczne będzie opracowanie ekspertyzy technicznej dot. rozwiązań w zakresie przepisów p.poż, uzgodnienie jej z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej i Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, oraz uzyskanie stosownych odstępstw. Istniejące budynki, a w konsekwencji ich projektowana rozbudowa, nie będą bowiem z pewnością spełniały wprost zapisów sformułowanych w obwieszczeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 17 lipca 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zgodnie z § 2 pkt 2 ww. aktu prawnego wymagania, o których mowa w § 1 mogą być spełnione w sposób inny niż określony w rozporządzeniu, stosownie do wskazań ekspertyzy technicznej właściwej jednostki badawczo-rozwojowej albo rzeczoznawcy budowlanego oraz do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej

Straży Pożarnej lub Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym (odpowiednio do przedmiotu tej ekspertyzy.) Na etapie konkursowej koncepcji architektonicznej nie praktykuje się opracowywania ekspertyz technicznych, niemniej takie rozwiązanie było od początku pracy nad koncepcją zakładane przez Przystępującego z zamiarem przygotowania na etapie pracy nad projektem budowlanym. Nadmienić należy, iż istniejące budynki, wchodzące

w skład projektowanego kompleksu nowego ratusza miejskiego, objęte są ochroną konserwatorską, co tym bardziej uprawnia projektanta do zakładania stosowania rozwiązań zamiennych, celem zachowania istniejącej tkanki w jak najmniej zmienionej formie, oraz stworzenia maksymalnie korzystnych powiązań funkcjonalnych w obrębie nowej kubatury. Nie wgłębiając się w szczegóły argumentacji Odwołującego dotyczący poszczególnych niezgodności stwierdzić należy, iż zarzut wyartykułowany w pkt 3 odwołania jest bezpodstawny.
4) Kolejnym zarzutem Odwołującego było przekroczenie przez Przystępującego możliwej lokalizacji projektowanej zabudowy kubaturowej. Zarzut ten jest całkowicie chybiony, albowiem działanie Przystępującego którego dotyczy zarzut stanowi w rzeczywistości dokładniejsze wypełnienie idei Konkursu, zaś nawet gdyby miało to stanowić jakieś uchybienie (czemu Odwołujący zaprzecza) to nie miałoby ono żadnego znaczenia dla oceny pracy Odwołującego. Zgodnie z tytułem Konkursu, polegającego między innymi na zmianie zagospodarowania w obrębie otoczenia urbanistycznego istniejącego budynku Ratusza, Przystępujący starał się zgodnie ze sztuką projektową, zrewaloryzować przestrzeń miejską, wskazując Zamawiającemu właściwe kierunki rozwoju i przekształceń struktury Naturalnym jest, iż dla urbanistycznej. zapewnienia właściwej funkcjonalności projektowanego budynku ratusza analizy prowadzone były w szerszym kontekście urbanistycznym niż teren wyznaczony jako zakres opracowania. Obiekt kubaturowy, będący uzupełnieniem istniejącej tkanki miejskiej, całkowicie zaspakajający potrzeby lokalowe dla projektowanego urzędu, zaprojektowany został przez Przystępującego wyłącznie w obrębie działki pozostającej we władaniu Zamawiającego. Wszystkie pozostałe budynki stanowią jedynie wytyczne planistyczne dla Zamawiającego, co w pełni realizuje oraz nie narusza zapisów regulaminu konkursowego.
5) Zarzut dotyczący powierzchni sali sesyjnej jest tyleż nieuzasadniony co zadziwiający. Przedstawiona przez Przystępującego propozycja aranżacji sali sesyjnej umożliwia bezproblemowe umieszczenie 200 miejsc siedzących w układzie teatralnym. Regulamin konkursu nie precyzuje sposobu, w jaki należy wykazać spełnienie tego warunku, dlatego narysowany przez Przystępującego układ należy traktować wyłącznie jako schemat funkcjonalny. Powierzchnia zajmowana na rysunku przez schemat układu krzeseł w ilości 186 szt. to zaledwie 30% całej powierzchni sali, w związku z czym umieszczenie 14 krzeseł na powierzchni 200 m ^{2} nie może stanowić najmniejszego problemu. Ponadto w przedstawionej przez Przystępującego koncepcji lokalizacja sali sesyjnej pozostaje w niezmienionym miejscu w stosunku do jej obecnej lokalizacji, w związku z czym Sąd Konkursowy mógł uznać warunek za spełniony na podstawie dotychczasowych doświadczeń z eksploatacji tej powierzchni. Argument Odwołującego, iż pojemność sali sesyjnej można ocenić wyłączenie na podstawie zliczenia schematycznie narysowanych krzesełek jest

w opisanym kontekście wyjątkowo nieprofesjonalny. Co więcej, argument ten padający akurat ze strony Odwołującego budzi dodatkowe zdziwienie. Przyjmując argumentację Odwołującego jakoby jedynym sposobem na określenie pojemności pomieszczeń jest narysowany schemat odrzucić należałoby również jego pracę, gdyż w salach konferencyjnych, których wielkość Zamawiający określił w przekazanym programie funkcjonalnym "na 30 osób", Odwołujący zgodnie ze schematami umieszczonymi na swoich rysunkach przewidział miejsce jedynie dla 12 osób. Ponadto posługując się wyżej przytoczonym argumentem Odwołującego należałoby w zasadzie zdyskwalifikować jego pracę w całości, gdyż nie przedstawił na rzutach kondygnacji żadnej aranżacji pomieszczeń biurowych, w związku z czym, w myśl własnej argumentacji, nie udowodnił spełnienia wymogów zawartych w wytycznych funkcjonalno-użytkowych (załącznik nr 10 do regulaminu Konkursu).

6) Ostatni z zarzutów Odwołującego dotyczy rzekomej niezgodności wysokości sali sesyjnej w pracy Przystępującego z bliżej nieokreślonymi przepisami prawa. Zarzut powyższy, abstrahując od jego wątpliwej wagi i nieustalonego skutku - jest zupełnie bezpodstawny. Niezrozumiałe jest stwierdzenie, iż jedyną możliwą wysokością sali sesyjnej to 3 metry. Argument ten nie znajduje uzasadnienia w regulaminie Konkursu oraz przepisach prawa budowlanego, dlatego pomijając wyjaśnienia z zakresu najbardziej podstawowych zasad kształtowania przestrzeni zarzut ten należy uznać za bezpodstawny. Konkludując sformułowane wyjaśnienia stwierdzić należy, że praca Przystępującego została przez Sąd Konkursowy wybrana za najlepszą w zgodzie z wszystkimi zapisami regulaminu Konkursowego, a argumentacja Odwołującego mająca na celu zdyskredytowanie odrzucenie tej pracy jest bezpodstawna.

Całkowicie oczywistym a w myśl orzecznictwa KIO bezspornym jest stwierdzenie, że odwołanie winno być oddalone, o ile odwołujący nie posiada interesu w jego wniesieniu. Interes ten w myśl art. 179 Pzp dotyczy wyłącznie danego zamówienia, a zatem skuteczne wniesienie odwołania jest możliwe wyłącznie wtedy, gdy jest możliwe rozstrzygnięcie danego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w interesie i na korzyść odwołującego, skutkiem czego możliwe byłoby zawarcie umowy z odwołującym. Jeżeli postępowanie odwoławcze nie mogłoby doprowadzić do takiego skutku odwołujący nie ma interesu w jego wszczęciu a odwołanie winno być oddalone. W ocenie Przystępującego sytuacja taka ma miejsce w niniejszym postępowaniu. O ile bowiem uwzględnione zostałyby zarzuty Odwołującego wobec pracy konkursowej zawarte w punktach 3), 4) oraz 5) (komentarz zawarty w części II niniejszego pisma), Zamawiający na skutek ponownej oceny pracy konkursowej Odwołującego zobligowany byłby do stwierdzenia, że także ona zawiera te same rzekome uchybienia, które Odwołujący przypisuje pracy Przystępującego. Wyjaśniając powyższe wskazuję, że:

Ad 3) Posługując się argumentacją Odwołującego twierdzącą, iż projekt koncepcyjny powinien spełniać wprost wszystkie przepisy i normy w zakresie „zagospodarowania przestrzennego i budownictwa" (nomenklatura użyta przez Odwołującego) zdyskwalifikować należałoby również jego projekt, gdyż nie spełnia on między innymi wymogów w zakresie dostępności dla osób niepełnosprawnych, w szczególności poruszających się na wózkach inwalidzkich oraz przepisów dot. wymagań p.poż., na które powołuje się sam Odwołujący w pkt. 3 odwołania. Odwołujący w swoim projekcie zaprojektował dźwigi osobowe wyłącznie w obrębie nowej kubatury, które ze względu na znaczne różnice w poziomach posadzek pomiędzy poszczególnymi skrzydłami kompleksu, nie umożliwiają osobom niepełnosprawnym, poruszającym się na wózkach inwalidzkich, dostępu do obiektów istniejących, stanowiących integralna część kompleksu nowego ratusza. Na kondygnacji parteru, w skrzydle przy ul. Obortyckiej (budynek dawnego sierocińca) Odwołujący przewiduje przewężenia na korytarzu, będącym poziomą drogą ewakuacyjną do szerokości poniżej 120 cm, co według jego własnej argumentacji stoi w sprzeczności z przepisami zawartymi w przywołanym wyżej rozporządzeniu. Co więcej, jak wynika wprost z oceny pracy Odwołującego przedstawionej przez Sąd Konkursowy na stronie internetowej, w pracy Odwołującego zwraca uwagę *„niedopuszczalną likwidację historycznej Sali Rady Miejskiej w budynku przy ul. Obotryckiej 14-16, a także na niedostateczną liczbę pomieszczeń towarzyszących (np. archiwa) funkcji Sali Obsługi."* Tym samym praca Odwołującego jest sprzeczna z regulaminem Konkursu jako niespełniającą wytycznych konserwatorskich określonych w pkt 10 zał. nr 10 do Regulaminu Konkursu zakładającego konieczność m.in. przeprowadzenia w tym pomieszczeniu prac konserwatorskich, a nie jego likwidację.
Ad 4) Zauważyć należy, iż Odwołujący w swojej pracy konkursowej również zaprojektował obiekt kubaturowy poza wskazanym przez Zamawiającego w zał. nr 9 obszarem możliwej zabudowy kubaturowej, wyburzając jednocześnie istniejący budynek mieszkalny z kilkunastoma lokalami własnościowymi. Pawilon gastronomiczny, o którym mowa, zlokalizowany został przez odwołującego w północnej części projektowanego placu ratuszowego - kosztem wyburzonego budynku mieszkalnego. Jak wynika z powyższego, zarzuty podnoszone przez Odwołującego wobec działania Zamawiającego - zaniechania „odrzucenia" pracy niespełniającej określonych wymagań, skutkowałyby w przypadku postąpienia przez Zamawiającego zgodnie z wnioskiem odwołania takim samym potraktowaniem pracy Odwołującego. Praca Odwołującego nie spełnia bowiem wymagań,

które w ocenie Odwołującego stanowią warunki formalne merytorycznej oceny prac. Odwołujący nie posiada zatem interesu w rozpoznaniu niniejszego odwołania, gdyż nie mogło ono doprowadzić do wyboru jego pracy jako najkorzystniejszej.

Niezależnie od przytoczonych wyżej argumentów Przystępujący wskazuje, że wniosek odwołującego o nakazanie Zamawiającemu dokonania ponownej oceny prac

konkursowych jest sprzeczny z Pzp. Należy podkreślić, że podstawową zasada konkursów w rozumieniu Pzp jest anonimowość złożonych prac. Przepisy art. 121 ust. 4 i art. 122 ust. 3 Pzp wskazują nie tylko na wymóg zachowania anonimowości prac, ale też na moment, w którym jest ona uchylana. Dzieje się to dopiero po rozstrzygnięciu konkursu. W ten sposób, mając na uwadze wysoce ocenny charakter niektórych kryteriów związanych z pracami konkursowymi zapewniana jest równość szans uczestników i bezstronność sądu konkursowego. Reguła powyższa jest nieusuwalna i tak istotna, że jakiekolwiek uchybienie anonimowości oznacza (nawet wbrew treści regulaminu) konieczność odrzucenia tak odkodowanej pracy. Inną konsekwencją prymatu anonimowości pracy jest to, że nie może dojść do ponownej oceny prac po ich zdekodowaniu. Powyższe oznaczałoby bowiem, że prace są ponownie oceniane przez sąd konkursowy świadomy tego, czyje prace ocenia. Co za tym idzie, jeżeli odwołanie miałoby skutkować koniecznością dokonania ponownej oceny ofert nie mogłoby to mieć miejsca w ramach danego postępowania, jako sprzeczne z naczelną zasadą anonimowości. Co za tym idzie Odwołujący nie miałby interesu we wnoszeniu odwołania, gdyż na skutek jego uwzględnienia i tak nie mógłby w ramach niniejszego postępowania uzyskać pierwszego miejsca.

W tym miejscu wskazał, że powyższe rozważania prawne muszą być uzupełnione o dodatkowe wyjaśnienia mające znaczenie dla interpretacji zapisów regulaminu Konkursu. Do Konkursu bez wątpienia zastosowanie znajdują przepisy art. 110-127 Pzp. Co istotne, jest to regulacja szczegółowa, odrębna od postanowień Działu II Pzp. W zgodnej opinii doktryny i orzecznictwa *„zastosowanie do konkursu przepisów odnoszących się do postępowań o udzielenie zamówień publicznych możliwe jest jedynie w przypadkach wyraźnie w ustawie wskazanych. Odesłania dotyczą art. 15 ust. 2,17, 22, 25, 26 ust. 3 i 4, 27, 35, 40 ust. 5 i 6, 87 ust. 1 oraz art. 93 ust. 1 pkt 6 i 7 (stosuje się je odpowiednio) oraz art. 11 ust. 8 p.z.p. (...) W przepisach o konkursie brak jest przepisu, który jak w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego art. 89 w stosunku do ofert, wskazywałby przypadki eliminacji prac konkursowych, których wystąpienie uniemożliwiałoby ocenę merytoryczną pracy w* świetle *wskazanych uprzednio kryteriów oceny."* (wyrok KIO z 14.07.2009 r., sygn. akt: KIO/UZP 814/09. Powyższe oznacza, że Pzp nie formułuje w stosunku do konkursów żadnych powszechnie obowiązujących regulacji dotyczących odrzucania ofert ze względu na ewentualne uchybienia formalne. Wszelkie kompetencje zamawiającego w tym względzie muszą wynikać wprost z regulaminu konkursu. Co istotne, mając na uwadze anonimowość prac konkursowych - będącą podstawową cechą tego postępowania, wszelkie wymogi formalne prac mają służyć jedynie zapewnieniu zamawiającemu możliwości właściwego porównania prac konkursowych i zapewnieniu tym samym uczciwej konkurencji uczestników. Na takie rozumienie celu zastrzeżenia wymogów formalnych przez Zamawiającego wskazuje wyraźnie cytowany także przez Odwołującego

fragment Cz. V. 7 Regulaminu Konkursu. Zapis ten wskazuje, że *„przekroczenie maksymalnej liczby lub zauważalna zmiana wymiarów plansz, a także przekroczenie maksymalnej liczby lub formatu stron tekstu opisu potraktowane zostanie jako naruszenie równego udziału i uczciwej konkurencji pomiędzy uczestnikami konkursu i niespełnienie wymagań dotyczących formy i treści prac konkursowych kwalifikujące do odrzucenia pracy konkursowej."* Realizując powyższe uprawnienie Zamawiający w treści Części V. 1.2 Regulaminu Konkursu wskazał, że pierwszym etapem oceny prac będzie ocena *„pod względem zgodności z Regulaminem Konkursu".* Regulację powyższą dopełnia treść Regulaminu Sądu Konkursowego. Zgodnie z pkt 3.3 tegoż regulaminu *„praca zgłoszona do konkursu zostaje zakwalifikowana do grupy „N" w następujących przypadkach:*
- została zgłoszona po terminie,
- narusza zasadę anonimowości,

- *jest sprzeczna z wymaganiami zawartymi w Regulaminie konkursu."* (podkreślenie własne). Obrazu okoliczności skutkujących zaniechaniem merytorycznej oceny prac dopełnia wskazany wyżej zapis V. 7 Regulaminu Konkursu, który wskazuje na konkretne okoliczności uzasadniających „odrzucenie pracy".

W ocenie Przystępującego jedynie wymienione wyżej w pkt V.7. sprzeczności z treścią Regulaminu Konkursu, naruszające zasady uczciwej konkurencji, uzasadniałyby zaniechanie merytorycznego rozpoznania prac konkursowych. Mając na uwadze przytoczone przez Zamawiającego uzasadnienie dla zachowania określonych wymagań formalnych, nie do pogodzenia z treścią regulaminu byłby wniosek, że podstawą zakwalifikowania prac do grupy „N" byłyby jakiekolwiek uchybienia formalne (techniczne) prac konkursowych. Stanowisko takie stanowiłoby wypaczenie idei konkursu oraz odrębności regulacyjnej konkursu w ramach Pzp. Celem konkursu jest bowiem przy zachowaniu minimum formalności określonych przez zamawiającego oraz naczelnej zasady anonimowości wybór najlepszej pracy konkursowej. W zakresie rozwiązań architektoniczno-urbanistycznych zamawiającemu zależy przede wszystkim na pozyskaniu spójnej koncepcji prezentującej wizje bliskie celom Zamawiającego. Zarówno w treści prac jak i przy rozstrzyganiu Konkursu istotna jest przede wszystkim wartość merytoryczna pracy, wobec której wymogi formalne stanowią jedynie ramy ułatwiające podjęcie decyzji przez zamawiającego. W ocenie Przystępującego, przedstawiona przez niego i doceniona przez Sąd Konkursowy praca jest efektem starań o przedstawienie właściwej odpowiedzi na sformułowane przez Zamawiającego zadanie konkursowe. Przystępujący stawiał na pierwszym miejscu kwestie merytoryczne, dotyczące kształtowania przestrzeni, zarówno w skali architektonicznej, jak i szerszym kontekście przestrzennym. W wyniku przeprowadzonych analiz urbanistycznych, dogłębnej analizy udostępnionych przez Zamawiającego materiałów wyjściowych oraz wytycznych, jak również skrupulatnie

i profesjonalnie przeprowadzonych poszukiwań właściwej formy architektonicznej dla rozbudowy cennych, zabytkowych obiektów, Przystępujący stworzył projekt dający realną możliwość na przeprowadzenie kompleksowej rewitalizacji i rewaloryzacji przestrzeni samego kompleksu ratusza miejskiego oraz jego otoczenia urbanistycznego. Przedstawione walory zostały dostrzeżone przez Sąd Konkursowy i ocenione najwyżej spośród wszystkich nadesłanych prac. Wobec celu Konkursu, powyższe okoliczności muszą być brane pod uwagę przy interpretacji regulaminu Konkursu w toku rozpoznania odwołania. Podkreślić należy, że według wiedzy Przystępującego Zamawiający nie odrzucił z przyczyn formalnych żadnej z prac złożonych przez zaproszone podmioty. Zamawiający dał tym samym wyraz, że regulamin Konkursu nie może być interpretowany jako narzędzie eliminacji prac ze względów formalnych, jak w dążeniu do uzyskania zamówienia stara się to przedstawiać Odwołujący. Podsumowując wskazał, że w ocenie Przystępującego nie doszło do naruszenia przez Zamawiającego jakiegokolwiek przepisu ustawy ani regulaminu Konkursu, wszystkie podjęte przez Zamawiającego działania są zgodne z przepisami prawa oraz regulaminem Konkursu, a wybór pracy Przystępującego jako najkorzystniejszej był przeprowadzony prawidłowo, gdyż praca powyższa nie podlega wykluczeniu z oceny ze względów formalnych i jest najlepszą według merytorycznych kryteriów oceny prac.

Do otwarcia posiedzenia Zamawiający wobec wniesienia odwołanie do Prezesa KIO nie wniósł na piśmie, w trybie art. 186 ust. 1 Pzp, odpowiedzi na odwołanie.

Skład orzekający Krajowej Izby Odwoławczej po zapoznaniu się z przedstawionymi poniżej dowodami, po wysłuchaniu oświadczeń, jak i stanowisk stron oraz Przystępującego złożonych ustnie do protokołu w toku rozprawy, ustalił i zważył, co następuje.

Skład orzekający Izby ustalił nadto, że nie została wypełniona żadna z przesłanek skutkujących odrzuceniem odwołania na podstawie art. 189 ust. 2 Pzp. Odwołujący posiada interes w uzyskaniu zamówienia, kwalifikowany możliwością poniesienia szkody w przypadku zarzutów dotyczących pracy Przystępującego sklasyfikowanej wyżej niż praca Odwołującego, ponieważ w świetle postanowień Regulaminu konkursu nie można wykluczyć, że sąd konkursowy, po uwzględnieniu tych zarzutów i uwzględnieniu odwołania przez Izbę i w konsekwencji unieważnieniu czynności zatwierdzenia rozstrzygnięcia konkursu,

przyznałaby pracy Odwołującego I miejsce i zarekomendowałby pracę Odwołującego do realizacji. W tym zakresie Izba oparła swoje stanowisko w tym zakresie na wyroku KIO z 31.10.2013 r., sygn. akt: KIO 2427/13 oraz wcześniejszym wyroku KIO z 15.02.2011 r., sygn. akt: KIO 211/11. Dodatkowo podnosząc, że okolicznością która ostatecznie przeważyła

był fakt, że postanowienia Regulaminu Konkursu nie zawierają, jak ma to często miejsce, postanowienia uprawniającego Sąd Konkursowy do nie przyznawania I nagrody /Cz. VIII pkt 3 Regulaminu Konkursu/. W tym zakresie Cz. VIII pkt 2 Regulaminu Konkursu obliguje do przyznania nagród, nie ma tam wyraźnego zastrzeżenia o możliwości nie przyznania I nagrody. Należy podkreślić, że w zakresie kwestii interesu istnieje spór. Istnieją bowiem orzeczenia sądów okręgowych – wyrok SO w Lublinie z 17.11.2005 r., sygn. akt: II Ca 663/09 oraz wyrok SO w Lublinie z 26.11.2009 r., sygn. akt: IX Ga 233/09 stwierdzające, że dokonanie badania i oceny prac przez sąd konkursowy jest czynnością jednorazową, gdyż po niej następuje identyfikacja prac. Podobnie wyrok KIO z 02.02.2009 r., sygn. akt: KIO/UZP 90/09, czy też wyrok KIO z 08.11.2011 r., sygn. akt: KIO 2293/11, choć istniały tam różnice w regulaminie m.in. nie było możliwości zmiany składu sądu konkursowego. Z kolei przedstawiciele doktryny oponują przed klasycznym rozumienie interesu w procedurze konkursowej - Ewa Wiktorowska, Buduj z Głową - BzG 2/2007, Zamówienia publiczne - http://www.bzg.pl/node/443: „Konkursu *nie można traktować analogicznie jak postępowania o zamówienie publiczne. Nie można również bezpośrednio przenosić interpretacji interesu prawnego z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego na grunt konkursu. Wykonawca nie może bowiem w konkursie skutecznie domagać się zmiany oceny jego pracy dokonanej przez sąd konkursowy.”.*

Skład orzekający Izby działając zgodnie z art. 190 ust. 7 Pzp dopuścił w niniejszej sprawie dowody z: dokumentacji postępowania konkursowego przekazanej przez Zamawiającego do akt sprawy w kopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem, w tym w szczególności postanowień Regulaminu Konkursu, w tym także zał. nr 9, 10 i 10a, a także postanowień Regulaminu Sądu Konkursowego, odpowiedzi na pytania, pracy konkursowej Przystępującego wraz ze strona tytułową, częścią opisową oraz graficzną /ośmioma planszami/. Nadto, protokół z obrad Sądu Konkursowego z dnia 13.04.2016 r. oraz zawiadomienia o wynikach konkursu z 19.04.2016 r., jak i uzasadnienie rozstrzygnięcia konkursu wraz z zaleceniami pokonkursowymi.

Przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy skład orzekający Izby wziął pod uwagę także odwołanie, przystąpienie, odpowiedź na odwołanie złożoną na posiedzeniu przez Zamawiającego, pismo procesowe Przystępującego wraz załącznikami, stanowiska i oświadczenia stron oraz Przystępującego złożone ustnie do protokołu.

Względem pisma procesowego Zamawiającego, czyli odpowiedzi na odwołanie, Izba oddaliła wniosek o nieuwzględnianie tego pisma. Pismo zawiera argumentację, którą równie dobrze może przedstawić podczas rozprawy, natomiast pełnomocnictwo do reprezentowania przed KIO dotyczy procedury odwoławczej, zaś samo pismo jest złożone właśnie w związku z tą procedurą będącą wynikiem złożenia odwołania.

Wszystkie materiały złożone na rozprawie przez Odwołującego, Izby uznaje za materiały poglądowe, albowiem są oparte o pracy konkursowej Przystępującego. Zawierają jedynie w wypadku pierwszych materiałów skonkretyzowane elementy stanowiska Odwołującego przedstawione na danych wizualizacjach.

Odnosząc się do podniesionych w treści odwołania oraz podtrzymanych na posiedzeniu i rozprawie zarzutów stwierdzić należy, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

[Zarzuty Odwołującego zawarte w odwołaniu]
a) art. 122 ust. 2 Pzp, poprzez uznanie za najlepszą pracy konkursowej złożonej przez J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska;
b) art. 122 ust. 1 Pzp w zw. z art. 7 ust. 1 Pzp w związku z postanowieniami Regulaminu Konkursu określonymi w Cz. VII ust. 1 pkt 1.2 lit. a), poprzez zaniechanie wykluczenia z oceny pracy konkursowej uznanej za najlepszą, złożonej przez J.G. ARPA

Architektoniczna Pracownia Autorska, która nie spełniała wymogów formalnych;
c) art. 116 ust 2 pkt. 9 Pzp w związku z naruszeniem regulaminu konkursu przez uznanie za najlepszą pracy nie spełniającej, zakresu rzeczowego i formy opracowania oraz sposobu prezentacji pracy konkursowej.

Izba dokonała następujących ustaleń dotyczących przedmiotowego odwołania.
W tym zakresie, Izba przywołuje postanowienia Regulaminu Konkursu /przywołane poniżej/, w tym także zał. nr 9, 10 i 10a, a także postanowienia Regulaminu Sądu Konkursowego, odpowiedzi na pytania, prace konkursową Przystępującego wraz z częścią opisowa oraz graficzną /planszami/. Nadto, protokół z obrad Sądu Konkursowego z dnia 13.04.2016 r. W pozostałym zakresie, ustalenia Izby zostaną przywołane przy rozpatrywaniu stosownego zarzutu w dalszej części.

Biorąc pod uwagę ustalenia i stan rzeczy ustalony w toku postępowania (art. 191 ust.1 Pzp), oceniając wiarygodność i moc dowodową, po wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału (art. 190 ust. 7 Pzp), Izba stwierdziła co następuje.

Odnośnie zarzutów naruszenia przez Zamawiającego - art. 122 ust. 1 Pzp w zw. z art. 7 ust. 1 Pzp w związku z postanowieniami Regulaminu Konkursu określonymi w Cz. VII ust. 1 pkt 1.2 lit. a), poprzez zaniechanie wykluczenia z oceny pracy konkursowej uznanej za

najlepszą, złożonej przez J.G. ARPA Architektoniczna Pracownia Autorska, która nie spełniała wymogów formalnych; jak i art. 116 ust 2 pkt. 9 Pzp w związku z naruszeniem regulaminu konkursu przez uznanie za najlepszą pracy nie spełniającej, zakresu rzeczowego i formy opracowania oraz sposobu prezentacji pracy konkursowej, Izba uznaje generalnie powyższe zarzuty za chybione i podlegające oddaleniu.

W tym zakresie, Izba wskazuje na następujące okoliczności:
Odnośnie pierwszego zarzutu szczegółowego, względem 1 kwestii zawartej w zarzucie – brakującej 1 (jednej z trzech wymaganych) perspektywy z wysokości ok. 200 m. W ocenie Izby, Odwołujący abstrahuje od kluczowej kwestii, iż użyto sformułowania niejednoznacznego „około", w konsekwencji ta niejednoznaczność, nie może być interpretowana negatywnie względem pracy Przystępującego. Należy zauważyć, że Odwołujący odczytuje ten wymóg ściśle /tak kilkukrotnie oświadczył na rozprawie/, jako 200 m, czyli przedstawia interpretacje skrajnie niekorzystną dla Przystępującego, tymczasem brak widełek /od – do/, albo wskazania wprost /200 m/ – uniemożliwia jakąkolwiek negatywną interpretacje względem pracy Przystępującego. W konsekwencji Izba, uznała za brakującą perspektywę, tą na planszy 8 (ujecie w rzędzie środkowym po lewej stronie), dwie pozostałe na planszy 2. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut w tym zakresie za niepotwierdzony.

Odnośnie 2 kwestii zawartej w zarzucie – brakującego jednego widoku z poziomu pieszego z ul. Herberta w kierunku północnym – ma miejsce podobna sytuacja. Regulamin Konkursu, w tym zakresie był niejednoznaczny – albowiem nie określał z jakich punktów ma być stosowna wizualizacja, tzn. widok, czy z ulicy sensu largo, tj. chodnika, czy też z jezdni. Nadto, sama wizualizacja obejmuje skrzyżowanie ulicy Obotryckiej i ulicy Herberta, przedłużenie projektowanej ul. Obotryckiej do ul. Cichońskiego. W zależności od stron postępowania, jedni, z uwagi na ujęcie skrzyżowania, widzą widok z ul. Herberta w kierunku północnym, inni widok z ulicy Obotryckiej w kierunku zachodnim. Jednak jeśli jest uwidoczniony wymagany widok, co w ocenie Izby miało miejsce /plansza 8 (ujęcie dolne) w kontekście planszy 1 (umiejscowienie wizualizacji z planszy 8 na planszy 1)/, to wymóg jest zachowany, a każda ze stron odrzuca interpretacje drugiej z uwagi na swoja sytuacje procesową. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut w tym zakresie za niepotwierdzony.

Odnośnie 3 kwestii zawartej w zarzucie – brakującego jednego (z dwóch wymaganych) widoku wnętrza (ilustrującego idee pracy konkursowej), w tym zakresie, tak jak wcześniej, należy dokonać zastrzeżenia, że kwestia niedopuszczalności widoku wnętrza

z zewnątrz - nie była uregulowana, w rezultacie Izba uznała możliwość przedstawienia widoku wnętrza z zewnątrz mimo, że ma świadomość związanych z tym ograniczeń, jednakże było to dopuszczalne i jego przedstawienie nie może rodzić negatywnych konsekwencji względem Przystępującego.

W konsekwencji Izba, uznała za brakujący widok wnętrza przedstawiony na planszy 8 (ujęcie w rzędzie środkowym po lewej stronie - zawierające wizualizację wnętrza dziedzińca), drugi na planszy 3 (ujęcie dolne zawierającą wizualizację wnętrza sali obsługi). Dodatkowo widok wnętrza przedstawiony na planszy nr 8: ujęcie górne - widok na strefę wejścia do projektowanej sali obsługi z zewnątrz. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut w tym zakresie za niepotwierdzony.

Odnośnie drugiego zarzutu szczegółowego - dotyczącego tzw. okładki pracy konkursowej zawierającej wizualizację budynku, należy w pierwszej kolejności wskazać na postanowienia Regulaminu Konkursu, stwierdza ten regulamin niewątpliwie – że: *„okładka wyłącznie z tytułem".* (cz. V pkt 5.1). Jednakże, Izba uznała, za zasadne przedstawienie stanowiska wyrażonego w przywołanym na rozprawie wyroku KIO z 28.03.2013 r., sygn. akt: KIO 572/13 zgodnie, z którym przesłanki formalne określające przesłanki odrzucenia pracy konkursowej podlegają interpretacji w świetle innych postanowień regulaminu, a zatem nie mogą być odczytywane literalnie i w oderwaniu od brzmienia całości Regulaminu Konkursu: *„Wskazane przez odwołującego, jako podstawa do odrzucenia pracy konkursowej, postanowienie regulaminu konkursu zawarte w art. 12 § 2 pkt 1, zgodnie z którym „prace konkursowe nie spełniające wymagań Regulaminu Konkursu nie będą oceniane i zostaną przez Sąd Konkursowy odrzucone", zdaniem Izby nie stanowi podstawy do odrzucenia pracy konkursowej z uwagi na odstępstwa (niezgodności) od wytycznych programu użytkowego, opisanych w art. 6 ust. 2 regulaminu konkursu. Izba uznała, że przepis ten stanowi raczej podstawę do odrzucenia prac konkursowych wyłącznie z uwagi na niespełnienie wymagań formalnych zawartych w regulaminie. W ocenie Izby postanowienie powyższe podlega interpretacji w* świetle *innych postanowień regulaminu, a zatem nie może być odczytywane wyłącznie literalnie i w oderwaniu od brzmienia całej treści regulaminu konkursu".* Zgodnie z cz. II pkt 10 Regulaminu Konkursu: „Zamawiający ustala i zatwierdza Regulamin Konkursu w całości wraz z załącznikami oraz Regulaminem Sądu Konkursowego", zaś zgodnie z dalszym pkt 11: *„Sąd Konkursowy spełnia swoje obowiązki w szczególności określone w art. 113 ustawy PZP oraz określone w Regulaminie Sądu Konkursowego".* Z kolei w cz. III pkt 3.3 Regulaminu Sądu Konkursowego /Zasady i tryb pracy sądu konkursowego/ - stwierdza się, że: *„Przed przystąpieniem do oceny prac, Sąd Konkursowy na wniosek Przewodniczącego Sądu przeprowadza ich kwalifikację do dalszej oceny jako grupa „O" lub*

do grupy „N". Prace z grupy „N" mogą być rozpatrywane przez Sąd Konkursowy bez dokonywania oceny oraz nie mogą uzyskać nagród, wyróżnień i gratyfikacji o których mowa w Regulaminie konkursu. Praca zgłoszona do konkursu zostaje zakwalifikowana do grupy „N" w następujących przypadkach:
- została zgłoszona po terminie,
- narusza zasadę anonimowości,
- jest sprzeczna z wymaganiami zawartymi w Regulaminie konkursu.".

Z odwołania, jak i rozprawy wynika, że kwestia okładki została uznana przez Odwołującego, jako wymóg formalny, który powinien generalnie skutkować odrzuceniem - na podstawie cz. V pkt 7 (powinno być 9) Regulaminu Konkursu. Jednakże, Izba zauważa, że są tam wskazane wprost przypadki: *„Przekroczenie maksymalnej liczby lub zauważalna zmiana wymiarów plansz, a także przekroczenie maksymalnej liczby lub formatu stron tekstu opisu potraktowane zostanie jako naruszenie równego udziału i uczciwej konkurencji pomiędzy uczestnikami konkursu i niespełnienie wymagań dotyczących formy i treści prac konkursowych kwalifikujące do odrzucenia pracy konkursowej.",* kiedy może to mieć miejsce – kwestia okładki nie jest tam wymieniona.

W konsekwencji brak było podstaw do odrzucenia prac z tej przyczyny. Tym bardziej, że jak wynika z orzecznictwa co zasadnie podniósł Przystępujący: *„w przepisach o konkursie brak jest przepisu, który jak w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego art. 89 w stosunku do ofert, wskazywałby przypadki eliminacji prac konkursowych, których wystąpienie uniemożliwiałoby ocenę merytoryczną pracy* w świetle *wskazanych uprzednio*

kryteriów oceny. Z tego powodu, a także biorąc pod uwagę fakt, że przepisy Rozdziału 3 nie są wyczerpujące (art. 116 ust. 2 ustawy Pzp zawiera otwarty katalog elementów regulaminu), szczególnie istotnej roli nabierają postanowienia Regulaminu konkursu opracowanego na potrzeby każdego postępowania konkursowego przez organizatora konkursu, skoro to on, zgodnie z przepisem art. 116 ust. 1 ustawy Pzp, stanowić ma ramy prawidłowości konkursu. (za wyrokiem KIO z 14.07.2009 r., sygn. akt: KIO/UZP 814/09, podobnie wyrok KIO z 28.03.2013 r., sygn. akt: KIO 572/13).

Co więcej analiza protokołu obrad Sądu Konkursowego z 13.04.2016 r. daje podstawę do stwierdzenia, że sąd uznał tą kwestie za nieistotne uchybienie regulaminowe, czyli uznał, że mamy takie uchybienia, które nie skutkuje odrzuceniem (bo nie są wprost wskazane), ale jednocześnie dokonał analizy w ramach kompetencji regulaminowych, czy zaistniały okoliczności skutkujące wykluczeniem, jako sprzeczne z wymaganiami zawartymi w Regulaminie Konkursu. Miał więc prawo w ramach prerogatyw ocenić – czy okładka w przedstawionym kształcie narusza zasadę anonimowości /czym kierował się Zamawiający, jak stwierdził na rozprawie przedstawiciel Sądu Konkursowego oraz w piśmie - odpowiedzi na odwołanie/, nadto miał prawo ocenić, czy w jakiś sposób okładka pracy konkursowej

Przystępującego narusza art. 7 Pzp /w tym zakresie także sformułowany był zarzut w odwołaniu przez Odwołującego/.

W ocenie Izby, nie naruszono art. 7 Pzp, ani też zasady anonimowości. Dodatkowo postanowienia cz. VIII pkt 1.2 lit. a Regulaminu Konkursu uprawniały Sąd Konkursowy do analizy prac pod względem zgodności z Regulaminem Konkursu, w rezultacie Sąd Konkursowy mógł uzna zaistniałe uchybienie za nieistotne, po pierwsze bo nie skutkowało to odrzuceniem (przesłanki odrzucenia wprost w cz. V pkt 7/9/ Regulaminu Konkursu), po drugie nie naruszały zasady anonimowości (w zakresie istotnego znaczenie tej zasady – wyrok KIO z 01.10.2010 r., sygn. akt: KIO 2019/10, wyrok KIO z 08.11.2011 r., sygn. akt: KIO 2293/11, czy też wyrok KIO z 13.11.2012 r., sygn. akt: KIO 2399/12), ani nie preferowały Przystępującego. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut za podlegający oddaleniu.

Odnośnie trzeciego zarzutu szczegółowego. W tym zakresie /względem nie przewidzenia w nowym budynku klatek ewakuacyjnych schodowych, a cała ewakuacja przez istniejące klatki schodowe w pozostałych dwóch budynkach przewidzianych do remontu, tudzież klatek, które mogłyby służyć do ewakuacji w sumie o szerokości ok. 4,5 m, a nie 6 m/, Izba podzieliła stanowisko prawne Zamawiającego i Przystępującego wyrażone w ich pismach procesowych. W sytuacjach analogicznych jak przedstawiona w zarzucie nie stosuję się wprost przepisów rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 17 lipca 2015 r. poz. 1422) zwanego dalej: *„rozporządzeniem z dnia 12 kwietnia 2002 r. Ministra Infrastruktury”.* Zgodnie z § 2 pkt 2 ww. aktu prawnego wymagania, o których mowa w § 1, mogą być spełnione w sposób inny niż określony w rozporządzeniu, stosownie do wskazań ekspertyzy technicznej właściwej jednostki badawczo-rozwojowej albo rzeczoznawcy budowlanego oraz do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej lub państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, odpowiednio do przedmiotu tej ekspertyzy.

Nadto, Izba zauważa, że Odwołujący podtrzymał argumentację z odwołania na rozprawie, stwierdzając dodatkowo, że mowa o „nowym budynku”, zaś kwestia ustaleń z konserwatorem jak ujął: *„nie uważa,* żeby *były potrzebne daleko idące ustalenia z konserwatorem zabytków”.* W tym kontekście, Izba zwraca uwagę Odwołującemu, że w programie funkcjonalno użytkowym /załącznik nr 10 do Regulaminu Konkursu/ - w tirecie 3 zdanie 2 cz. II wprost jest mowa o łącznikach pomiędzy budynkami z uwzględnieniem warunków konserwatorskich: *„Możliwe są łączniki pomiędzy budynkami, z uwzględnieniem*

warunków konserwatorskich.”. W tym zakresie, Izba wskazuje także na odpowiedź na pytanie 46, gdzie na pytanie, czy ewentualne budynki Urzędu na różnych działkach A B C powinny być ze sobą połączone. Zamawiający stwierdził, że rozwiązanie pozostawia w gestii

uczestnika konkursu, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających ze stanowiska konserwatora zabytków.

Nadto, Izba podkreśla, że różnica między koncepcją architektoniczna, a projektem budowlanym jest zasadnicza, w przeciwnym razie nie byłoby konieczności ich terminologicznego rozróżnienia. Izba podziela w tym zakresie, definicje wyrażoną w wyroku KIO 28.03.2013 r., sygn. akt: KIO 572/13: *„Koncepcja programowo-przestrzenna jest opracowaniem o charakterze ideowym, ogólnym w porównaniu do projektu budowlanego. Praca taka stanowi indywidualne wyobrażenie wykonawcy co do realizacji założeń funkcjonalnych i użytkowych, określonych przez zamawiającego. Nie jest to projekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, zatem fakt, iż koncepcja programowo-przestrzenna zawiera pewne niedokładności w porównaniu do wymagań dotyczących projektu budowlane nie dyskwalifikuje takiej pracy jako nieodpowiadającej wytycznym programu użytkowego lub obowiązującym przepisom.”.* W rezultacie nie ma przeszkód korekty pewnych niedokładności.

Należy zauważyć również, że Zamawiający nie zaprzeczył treści cz. II pkt 1 Regulaminu Konkursu, tj. podstawy prawnej /potwierdzonej dodatkowo w ramach odpowiedzi na pytanie 2/, lecz wskazał na szczególne okoliczności i możliwości odstępstw z uwagi na stanowisko konserwatora zabytków, o którego udziale informował wcześniej program funkcjonalno – użytkowy. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut za podlegający oddaleniu.

Odnośnie czwartego zarzutu szczegółowego – dotyczącego przekroczenia obszaru możliwej lokalizacji projektowanej zabudowy kubaturowej. Izba podnosi, że w ramach zał. nr 9 do Regulaminu Konkursu /zakres opracowania – mapa/ kolorem zielonym zaznaczony jest obszar pożądany do opracowania w skali urbanistycznej, zaś czerwonym minimalny zakres w skali urbanistycznej. Nadto, w ramach niniejszej mapy został zaznaczony - obszar możliwej lokalizacji projektowanej zabudowy kubaturowej. Strony były zgodne co do tego, że ten obszar został przekroczony, z tym że Zamawiający podnosił, że niewykluczone, iż miało miejsce nieporozumienie ze strony Odwołującego, albowiem chodziło o zabudowę kubaturową ratusza, wynika to z faktu, iż Zamawiający jest właścicielem gruntów pod ratuszem. W tym kontekście, Zamawiający wskazywał, iż podnoszona przez Odwołującego zabudowa kubaturowa, która wykraczała poza wskazany w zał. nr 9 obszar, stanowiła budynek będący propozycją zmiany zagospodarowania obszaru wokół ratusza.
W odpowiedzi, Odwołujący stwierdził, że zał. nr 9 do Regulaminu Konkursu wynika obszar

możliwej lokalizacji projektowej zabudowy kubaturowej nie określając, jak twierdził na rozprawie Zamawiający, iż dotyczy to jedynie ratusza. Izba wskazuje, że analiza załącznika nr 9 w kontekście załącznika nr 10 do Regulaminu Konkursu /program funkcjonalno - użytkowy/, na który powoływał się Odwołujący także w odwołaniu oraz załącznika nr 10 a /mapa/ potwierdza, że ów obszar dotyczył jedynie ratusza. Stwierdza się tam: *„Zamawiający przewiduje przeznaczenie pod funkcję ratusza terenu nie większy niż oznaczony na zał. 8 A kolorem zielonym i symbolami literowymi A, B i C”* /cz. II tiret trzeci zdanie pierwsze – zał. nr 10/; *„W przypadku niewykorzystania całości obszarów A, B, C pod funkcję ratusza, dla obszaru nieujętego dla tej funkcji, oczekuje się koncepcji przestrzennej zagospodarowania.”* /cz. II tiret czwarty zdanie trzecie – zał. nr 10/. Zamawiający w ramach odpowiedzi na pytanie 48 dokonał sprostowania nazwy załącznika zamiast „załącznik nr 8A” powinno być „załącznik 10a”. Potwierdza to także porównanie mapy z zał. nr 9 z mapą z zał. nr 10a – obszar A, B i C.

W konsekwencji argumentacja Zamawiającego z pisma procesowego /odpowiedzi na odwołanie/ oraz rozprawy, w kontekście celu konkursu wynikającego z tytułu konkursu, Cz. I pkt oraz Cz. I pkt 2 tiret czwarty /przedmiotem konkursu jest także uporządkowanie zabudowy i wskazanie terenów podlegających przebudowie i zmianie w ujęciem sposobu ich przeprowadzenia/ Regulaminu Konkursu jest wiarygodna. W ocenie Izby, brak jakichkolwiek podstaw do uznania zarzutu Odwołującego.

Odnośnie piątego zarzutu szczegółowego – dotyczącego zaprojektowania w sali sesyjnej liczby miejsc, tj. krzeseł mniejszej niż 200. W tym zakresie Zamawiający w ramach odpowiedzi na pytanie 23 stwierdził odnośnie orientacyjnej powierzchni sali sesyjnej, że: *„Aktualnie sala ma powierzchnię ok 350 m2. Docelowo, należy zaprojektować salę na min.*

200 miejsc w układzie teatralnym z możliwością podziału na 3 mniejsze". Niewątpliwie odpowiedź na pytanie 23 nie określała w sposób precyzyjny w jaki sposób należy zaprojektować sale na min. 200 miejsc w układzie teatralnym z możliwością podziału na 3 mniejsze. Wskazany rzut kondygnacji „pierwszej" na planszy 3 przedstawia przykładowy schemat rozmieszczenia krzesełek w układzie teatralnym oraz możliwy podział ww. sali na 3 mniejsze części. Brak podstaw do uznania, ze cytowana odpowiedź narzucała obowiązek wrysowania min. 200 miejsc siedzących w docelową sale sesyjną. Odpowiedź stwierdzała, że należało docelowo zaprojektować salę na min. 200 miejsc, w ocenie Izby – brak podstaw do zanegowania możliwości potwierdzenia tego wymogu, czyli jego wykazania poprzez weryfikację przez Sąd Konkursowy przestrzeni sali sesyjnej, tzn. ustalenie, czy założona przestrzeń jest wystarczająca dla spełnienia tego wymogu, co miało miejsce w przedmiotowym stanie faktycznym. Biorąc pod uwagę metraż podany na planszy,

w przeliczeniu wskazanym na rozprawie przez przedstawiciela Sądu Konkursowego, który nie zanegował Odwołujący /jedno krzesło - 0,5 m ^{2} w konsekwencji jeden metr kwadratowy obejmuje 2 miejsca do siedzenia z przejściem/, jest przestrzeń wystarczająca na potrzeby tego wymagania. Dodatkowo Izba zauważa, że w samym pytaniu, jak i pierwszym zdaniu odpowiedzi, wyraźnie jest mowa o powierzchni sali sesyjnej i taki był kontekst całej udzielonej odpowiedzi. Z tej przyczyny, Izba uznała zarzut za podlegający oddaleniu.

Odnośnie szóstego zarzutu szczegółowego. W tym wypadku w odwołaniu wyraźnie stwierdza się: *„Przekroczona została dopuszczalna przepisami wysokość 3 m. Powoduje to, że zaprojektowana Sala Sesyjna jest na tyle duża, że jeśli nie zmieści się w tym miejscu, konieczna będzie zmiana układu funkcjonalnego budynku, czyli istotna ingerencja, zmiana pracy konkursowej uznanej za najkorzystniejszą".* W ocenie Izby, sformułowanie z odwołania: *„Przekroczona została dopuszczalna przepisami wysokość 3 m.(…)", „ (…) jeśli nie zmieści się w tym miejscu, konieczna będzie zmiana układu funkcjonalnego budynku (..)"* nie daje podstaw do uznania, że de facto chodziło o to, że wysokość jest mniejsza niż 3 m, czyli że dotyczy to sytuacji odwrotnej, tj. takiej jak uregulowana w § 72 ust. 1 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. Ministra Infrastruktury. Wszelkie ewentualne zmiany w tym zakresie stanowiłyby zmianę zarzutu. Odwołujący jako profesjonalista, mający wiedze w zakresie jego branży i obowiązujących przepisów ponosi pełna odpowiedzialność z prawidłowe formułowanie zarzutów, tym bardziej, że brak jest podstaw do uznania zaistnienia oczywistej omyłki, z uwagi na brak przesłanek ku temu. Zarzut dotyczy sali sesyjnej przedstawionej na przekroju A-A, plansza 5,. kondygnacja 2 (metraż – 4,23 m), podany metraż dodatkowo potwierdza nie przypadkową treść zarzutu. Zamiana w tym zakresie miałaby, w ocenie Izby, charakter merytoryczny. W konsekwencji, wobec braku wskazania podstawy prawnej na poparcie zarzutu, Izba uznała, że jest on gołosłowny i podlega oddaleniu.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak na wstępie.

W zakresie zarzutu naruszenia przez Zamawiającego - art. 122 ust. 2 Pzp poprzez uznanie za najlepszą pracy konkursowej przez, Izba z uwagi na oddalenie zarzutów głównych wskazanych powyżej, oddaliła również niniejszy zarzut.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak na wstępie.

Izba dodatkowo podnosi względem zarzutów formułowanych w piśmie procesowym

przez Przystępującego względem pracy konkursowej Odwołującego - za wyrokiem KIO z 05.05.2010 r., sygn. akt: KIO/ 636 /10: *"Izba pozostawiła bez rozpoznania nowe okoliczności zgłoszone w przystąpieniu do postępowania odwoławczego, a mianowicie wskazujące na dodatkowe przesłanki nie wskazane przez Zamawiającego w informacji o rozstrzygnięciu postępowania, które w ocenie Przystępującego mogły uzasadniać odrzucenie oferty Odwołującego. Zgodnie z art. 185 ust. 2 ustawy Pzp wykonawca może zgłosić przystąpienie do postępowania odwoławczego wskazując stronę, do której przystępuje i interes w uzyskaniu rozstrzygnięcia na korzyść strony, do której przystępuje. Przystąpienie dotyczy zatem przyłączenia się do postępowania wszczętego wniesieniem*

konkretnego odwołania zawierającego określone zarzuty i żądania dotyczące czynności lub zaniechania zamawiającego. Zgodnie bowiem z art. 180 ust. 3 ustawy Pzp odwołanie powinno wskazywać czynność lub zaniechanie czynności zamawiającego, której zarzuca się niezgodność z przepisami ustawy, zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów, określać żądanie oraz wskazywać okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające wniesienie odwołania. Zgodnie z art. 192 ust. 7 ustawy Pzp Izba nie może orzekać o zarzutach nie zawartych w odwołaniu. Ponadto na podstawie art. 185 ust. 3 ustawy Pzp czynności uczestnika postępowania nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił, z zastrzeżeniem zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 186 ust. 3 ustawy Pzp przez uczestnika, który przystąpił po stronie zamawiającego. Wprawdzie obecnie obowiązująca ustawa nie powtarza w zakresie przystąpienia do postępowania odwoławczego regulacji zawartej poprzednio w art. 181 ust. 5 ustawy Pzp, a mianowicie, że zgłaszając swoje przystąpienie do postępowania toczącego się w wyniku wniesienia protestu wskazuje się swój interes prawny w przystąpieniu i określa swoje żądanie w zakresie zarzutów zawartych w proteście, jednak w opinii Izby nie oznacza to wprowadzenia merytorycznej zmiany w charakterze samego przystąpienia jako immanentnie związanego z danym odwołaniem. Celem instytucji przystąpienia pozostaje nadal uzyskanie rozstrzygnięcia postępowania wywołanego określonym odwołaniem na korzyść strony, do której się przystępuje poprzez odpowiednio poparcie lub opozycję w stosunku do zarzutów zawartych w odwołaniu (zależnie od strony, do której uczestnik przystąpił). Nie jest zatem celem przystąpienia zgłaszanie nowych zarzutów, lecz odniesienie się do zarzutów podniesionych w odwołaniu. Ponadto należy zwrócić uwagę, że za zarzut należy uznać nie tylko wskazanie naruszeń w zakresie ustawy Pzp. Za zarzuty należy uznać także oświadczenia wykonawcy, w których wskazuje on na istnienie okoliczności, które podważają prawidłowość czynności zamawiającego w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, rozumianą jako zgodność czynności zamawiającego z przepisami ustawy Pzp, które stanowią zarazem podstawę zgłaszanych żądań. Z tego względu wskazanie innych okoliczności jako podstawy stwierdzenia naruszenia tego samego

przepisu ustawy Pzp stanowi nowy zarzut (postanowienie KIO z dnia 30 lipca 2009 r. KIO/UZP 935/09). Uzasadniając akcesoryjny wobec postępowania odwoławczego charakter przystąpienia warto także wskazać, że dopuszczenie podnoszenia w przystąpieniu nowych zarzutów zwalczających ofertę odwołującego oznaczałoby ograniczenie uprawnień wykonawcy wnoszącego odwołanie i ponoszącego jego koszty. Wykonawca w odwołaniu odnosi się bowiem tylko do tych okoliczności, które zostały dokonane lub zaniechane przez zamawiającego, a nie takich, które hipotetycznie powinny były mieć miejsce, i pod tym kątem ocenia swoje potencjalne szanse w postępowaniu odwoławczym. Przyznanie prawa do podnoszenia nowych zarzutów zwalczających ofertę odwołującego, które nie były mu znane na etapie poprzedzającym odwołanie oznaczałoby także przerzucenie na odwołującego kosztów i ryzyka niezgodnych z ustawą Pzp czynności lub zaniechań zamawiającego. Ponadto dopuszczenie zgłaszania nowych zarzutów w przystąpieniu oznaczałoby de facto przedłużenie terminu na wniesienie odwołania oraz unikanie kosztów jego wniesienia. Należy zatem uznać, że w przypadku stwierdzenie dodatkowych okoliczności zwalczających ofertę Odwołującego, które nie były przedmiotem analizy i rozstrzygnięcia zamawiającego właściwą drogą jest wniesienie własnego odwołania, do czego Przystępujący miał pełne prawo.".

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak na wstępie.

Odnośnie zarzutu uznania wizualizacji na stronie tytułowej pracy konkursowej Przystępującego, jako piątej strony części opisowej, jak i zarzutu uznania wizualizacji na stronie tytułowej pracy konkursowej Przystępującego za niedopuszczalny element części opisowej, która powinna znajdować się w części graficznej, Izba uznała w/w za nowe zarzuty sformułowane dopiero na rozprawie przez Odwołującego, które zgodnie z art. 192 ust. 7 Pzp, nie były rozpoznawane przez Izbę w niniejszym postępowaniu.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak na wstępie.

W tym stanie rzeczy, Izba oddaliła odwołanie na podstawie art. 192 ust. 1 zdanie pierwsze i ust. 2 Pzp oraz orzekła jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy, na podstawie przepisu art. 192 ust. 9 i 10 Pzp w zw. z § 3 pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. b oraz § 5 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu

odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. Nr 41, poz. 238). Izba uznała wniosek Zamawiającego o zasądzenie kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.600,00 zł, tj. maksymalnej kwocie dopuszczonej przez w/w rozporządzenie (§ 3 pkt 2 lit. b w/w rozporządzenia).

Przewodniczący :

……